

PAULO COELHO

HIPPI

♥CAN

PAULO COELHO

HÍPPI

Hippie, Paulo Coelho

© 2018, Paulo Coelho

<http://paulocoelhoblog.com>

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U., Barcelona, İspanya aracılığıyla alınmıştır.

www.santjordi-asociados.com

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2018

2. basım: Temmuz 2018, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı beş farklı kapakla 3 000 adet yapılmıştır.

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Burçak Başpınar

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Orijinal kapak tasarımı: © Alceu Nunes

Türkçe edisyonun kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Harita: © Christina Oiticica

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

PAULO COELHO
HİPPİ

ROMAN

Portekizce aslından çeviren

Emrah İmre

♥can

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Simyacı, 1996

Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım, 1997

Beşinci Dağ, 1998

Veronika Ölmek İstiyor, 2000

Şeytan ve Genç Kadın, 2001

Işığın Savaşçısının Elkitabı, 2003

On Bir Dakika, 2004

Zahir, 2005

Hac, 2006

Portobello Cadısı, 2007

Kazanan Yalnızdır, 2009

Brida, 2010

Elif, 2011

Akra'da Bulunan Elyazması, 2012

Aldatmak, 2014

Casus, 2016

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı*'yla dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, XX. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu ve 85 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990), *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zâhir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012), *Aldatmak* (2014) ve *Casus* (2016) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. Sosyal ağlarda en çok takipçiye sahip yazar olan Coelho'nun, 81 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 225 milyonu geçti. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

EMRAH İMRE, 1980'de İstanbul'da doğdu. Auckland Üniversitesi'nde Dilbilim ve Karşılaştırmalı Edebiyat öğrenimi gördü. İngilizce, Portekizce, İspanyolca ve Fransızcadan çeviriler yaptı. José Saramago, Gabriel García Márquez, Gilbert Adair, Amit Chaudhuri, Nicholas Christopher, Luisa Valenzuela ve César Aira gibi yazarların eserlerini Türkçeye çevirdi. Emrah İmre, İsviçre ve Yeni Zelanda'dan sonra yaşamını Brezilya'da sürdürmektedir.

Ey günah işlemeden hamile kalan Meryem,
dua et Sen'den yardım isteyen bizler için.
Âmin.

Biri ona dedi ki: “Annen ve kardeşlerin dışarıdalar,
seni görmek istiyorlar.”
O ise şöyle cevap verdi: “Annem ve kardeşlerim Tanrı’nın
sözüne kulak veren ve söylediklerini yerine getirenlerdir.”

Yeni Ahit, “Luka”, 8: 20-21

Sandım ki yolculuğumun sonuna gelmişim
Kıyısındaymışım sınıırımın
Önümdeki yol kapalıymış
Erzakım bitmiş
Vakti gelmiş sığınacak yer bulmamın
Sessiz karanlığın ortasında
Derken keşfetmişim ki
Arzun hâlâ canlıymış
Yorgun dilim eski sözcükleri unuttuğunda
Yeni ezgiler filizleniyormuş yüreğimde
Eski yolların bittiği yerde
Yeni bir dünya çıkıyormuş ortaya

Rabindranath Tagore

Kabir, Rumi, Tagore, Tarsuslu Pavlus ve Hâfız'a,
Kendilerini keşfettiğimden beri yanımdan hiç ayrılmadılar,
Yaşamımın bir kısmını onlar yazdılar,
Kitapta birçok kez onların sözcüklerine başvurarak
anlattıklarım da bu kısımdan...

Burada anlatılan hikâyelerin hepsi kişisel deneyimlerime dayanıyor. Olayların sırası, kişilerin isimleri gibi ayrıntıları değiştirdim, bazı kısımları mecburen kısalttım, ama bütün olanlar gerçek. Karakterlerin, yaşadıklarını kendi sesleriyle dile getirebilmeleri için üçüncü şahıs anlatımına başvurdum.

1970 yılının Eylül ayında, dünyanın merkezi olma şerefi için yarışan iki mekân vardı: Londra'daki Piccadilly Circus ve Amsterdam'daki Dam Meydanı. Ancak çoğu kişi bunun farkında değildi: İnsanlara sorsanız çoğunun vereceği yanıt, "ABD'deki Beyaz Saray ile SSCB'deki Kremlin," olurdu. Ne de olsa bu insanların başlıca bilgi kaynağı gazete, televizyon ve radyo gibi o sıralarda bile eski sayılan, keşfedildikleri dönemdeki önemlerine bir daha asla erişemeyecek olan iletişim araçlarıydı.

1970 yılının Eylül ayında uçak biletleri ateş pahası olduğundan uçakla seyahat ancak elit kesim için mümkündü. Gençlerden oluşan muazzam bir kitle içinse durum farklıydı. Eski moda iletişim araçları onların yalnızca dış görünüşlerine odaklanıyordu. Uzun saçlı, renkli giysili kişiler oldukları yazılıp çiziliyor, banyo yapmadıkları söyleniyordu (ki bu bir yalandı ama söz konusu gençler gazeteleri okumuyorlardı, yetişkinlerse "topluma ve geleneklere karşı bir tehdit" olarak gördükleri bu kişilere hakaretler eden her türlü habere inanıyorlardı). Yayınlarda, "özgür aşk" adıyla çapkınlık yapan bu tiplerin, hayatta bir yere gelebilmek için çabalayan gençleri de içeren koca bir neslin ismini lekelediği öne sürülüyordu. Sayıları giderek artan bu gençlerin ise dışarıdan hiç kimsenin dahil edilmediği bir haber dağıtım sistemi vardı.

“Görünmez Posta” adı verilen bu ağ, Volkswagen’in son modelini ya da yeni çıkan çamaşır deterjanlarını taniyan ve dağıtan ağı hiç umursamıyordu. Ağdaki haberler, özetle “özgür aşk”ı benimseyen ve birazcık zevk sahibi kimsenin giymeyeceği kıyafetler kuşanan bu küstah ve kirli gençlerin seyahat edebilecekleri başlıca rotaları yaymaya yönelikti. Kızlar örgülü saçlarını çiçeklerle süsleyip uzun etekler giyiyor, rengârenk bluzlarının altına sutyen takmıyor, her renkte ve boyutta kolyeler kullanıyor; oğlanlarsa saç ve sakallarını aylarca kesmiyor, yıprana yıprana rengi atan ve yırtılan kot pantolonlar giyiyorlardı; çünkü kot pantolonlar dünyanın her tarafında pahalıydı... ABD hariç, orada kotlar fabrika işçilerinin yaşadığı varoşlardan çıkmış, San Francisco ve çevresindeki devasa konserlerde görülmeye başlanmıştı.

“Görünmez Posta” da varlığını bu konserlere ilgi gösteren insanlara borçluydu. Nerelerde buluşacaklarına dair fikir alışverişi yapıyor, manzaraları betimleyen bir rehber eşliğinde ihtiyarların uyukladığı, gençlerinse sıkıntıdan patladığı bir tur otobüsüne binmeden dünyayı keşfetmenin yollarını arıyorlardı. Böylece, ağızdan ağza yayılan haberler sayesinde herkes bir sonraki konserin ya da seyahat rotasının hangisi olduğunu biliyordu. Parasal sınırlamalar da kimseyi caydırmıyordu, çünkü bu topluluktakilerin en gözde yazarı ne Platon, ne Aristoteles, ne de o dönemin meşhur karikatüristleriydi: Kadim kıtayı gezen gençlerin olmazsa olmaz kitabı, Arthur Frommer’ın *Europe on 5 Dollars a Day* [Günde 5 Dolara Avrupa] adlı gezi rehberi idi. Bu kitap sayesinde herkes kalacak, gezecek ve yemek yenecek mekânları, buluşma noktalarını ve tek kuruş harcamadan canlı müzik dinlenebilecek yerleri öğrenebiliyordu.

Frommer’ın o dönemdeki tek hatası, rehberini Avrupa ile sınırlı tutmuş olmasıydı. Başka ilginç yer kalma-

miş miydi acaba? İnsanlar Paris yerine Hindistan'a gitmeyi tercih etmiyor muydu? Frommer bu hatasını birkaç sene sonra telafi edecekti ama bu arada "Görünmez Posta"da Güney Amerika'dan bir seyahat rotası yankılanmaya başlamıştı. Kayıp şehir Machu Picchu yönünde uzanan bu yoldan, hippie kültürüne aşina olmayanlara bahsedilmemesi rica ediliyordu. Yoksa çok geçmeden mekân, fotoğraf makineli barbarların istilasına uğrayacak, uzmanlar bir avuç yerlinin nasıl olup da yalnızca tepeden bakınca görülebilen –böyle bir şeyin nasıl başarıldığına akıl erdiremiyorlardı, ne de olsa insanlar uçmazdı– böylesine iyi gizlenmiş bir şehir kurmuş olabileceğine dair (hemen unutulana) uzun uzadıya açıklamalar düzeceklerdi.

Haksızlık etmeyelim. Bir çoksatar daha vardı, Frommer'inki kadar popüler olmasa da sosyalist, Marksist, anarşist dönemlerini çoktan atlatmış kişilerin tükettiği dev bir kitaptı. Bu kişiler, "Bütün dünyada emekçilerin iktidarı ele geçirmesi kaçınılmaz," diyenlerin icat ettiği sistem karşısında büyük hayal kırıklığına uğramışlardı. "Din toplumun afyonudur," diyenler de çok farklı sayılmazdı, böyle saçma bir laf edenlerin toplumdan da afyondan da anlamadığı belliydi. Giysileri farklı diye kılık-sız ilan edilen gençlerin inandıkları şeyler arasında Tanrı, tanrılar, tanrıçalar, melekler, vesaire de vardı. Konumuza dönersek, Fransız Louis Pauwels ile Sovyet doğumlu –matematikçi, eski ajan, yorulmak bilmez bir okültizm araştırmacısı– Jacques Bergier'nin beraber kaleme aldıkları *Le Matin des Magiciens* [Büyücülerin Sabahı] adlı bu kitap siyasi kılavuzların tam tersini, dünyanın son derece ilginç şeylerden meydana geldiğini söylüyordu. İçerdiği simyacı, büyücü, Kathar, Templar ve benzeri sözcükler yüzünden asla başarılı satış rakamlarına ulaşamamıştı, zaten abartılı fiyatı yüzünden her bir nüshası –en az– on kişi tarafından

okunurdu. Neticede kitapta Machu Picchu'dan da bahsedildiği için herkes oraya gitmek istiyor, bütün dünyadan gençler orada buluşuyordu (aslında bütün dünyadan demek abartılı olur, çünkü Sovyetler Birliği'nde yaşayanlar ülkelerinden kolayca çıkamıyordu).

Her neyse, konuya dönersek: Dünyanın dört bir yanından, en azından “pasaport” denen o paha biçilmez varlığı elde etmeyi başarmış olan gençler, “hippi rotaları” denen güzergâhların kesiştiği noktalarda buluşuyorlardı. “Hippi” sözcüğünün ne anlama geldiğini kimse tam olarak bilmesede de bunun hiçbir önemi yoktu. Pekâlâ “lider-siz koca bir kabile” veya “haydutluk etmeyen marjinaler” anlamına gelebilir ya da bu bölümün başlangıcında yapılan betimlemelere uyabilirdi.

Devletin temin ettiği küçük deftercikler olan –ve (miktarı önem taşımayan) paralarla beraber bele bağlı bir çantada saklanan– pasaportlar iki amaca hizmet ediyordu. İlki, hepimizin bildiği gibi, sınırlardan geçebilmektir. Yeter ki sınır muhafızları okudukları kötü haberlere aldanıp sırf giysilerine, saçlarına, taktıkları çiçeklere, kolyelere, boncuklara ve sürekli kafayı bulmuş gibi sırtmalarına alışkın olmadıkları için insanları geri çevirmezler. Basında genelde, haksız yere de olsa, bu sırtışların gençlerin giderek artan miktarlarda kullandıkları şeytani uyuşturucuların sonucu olduğu söylenirdi.

Pasaportun ikinci işlevi, sahibini zor durumlardan kurtarmaktı. Örneğin paralar tamamen suyunu çekip de çalacak başka kapı kalmadığında, “Görünmez Posta” sağ olsun, pasaportun satılabileceği yerler mutlaka bulunurdu. Fiyatlar ülkeden ülkeye değişirdi: Herkesin sarışın, uzun boylu ve açık renk gözlü olduğu İsveç'in pasaportu değersizdi, çünkü sadece sarışın, uzun boylu ve açık renk

gözlü kişilere satılabildiği için fazla rağbet görmezdi. Brezilya pasaportu ise karaborsada servet değerindeydi, çünkü sarışın, uzun boylu ve açık renk gözlü kişilerin yanında uzunlu kısıklı kara gözlü zenciler, çekik gözlü Uzakdoğulular, melezler, yerliler, Araplar, Yahudiler, kısacası her kültürden insanın kaynaştığı bir ülke oluşu Brezilya pasaportunu da dünyanın en çok rağbet gören evraklarından birine dönüştürüyordu.

Pasaportunu satan kişi ülkesinin konsolosluğuna gider, korkmuş ve çaresiz kalmış gibi davranarak soyguna uğradığını, her şeyini çaldırıldığını, parasız ve pasaportsuz kaldığını söylerdi. Zengin ülkelerin konsoloslukları kendi vatandaşlarına yeni bir pasaport verir ve ülkeye dönüş biletini karşılamayı teklif ederler, fakat bu teklif, “Burada birinin bana epey borcu var, önce onu tahsil edeyim sonra dönerim,” diyerek hemen geri çevrilirdi. Hepsi birbirinden haşın hükümetlerin pençesinde, askerlerin elinde kıvranan fakir ülkelerdeyse yeni pasaport isteyen kişinin devleti yıkmaya teşebbüsten aranan “teröristlerden” olup olmadığını anlamak için ağır sorgulamalar yapılırdı. Kişinin sicili temiz çıkınca konsolosluktakiler, hiç istemesele de mecburen belgeyi çıkarırlardı. Dönüş biletinin lafi bile geçmezdi, çünkü böyle sapkınların yurtlarına dönüp Tanrı, aile ve mülke saygı duymaları için yetiştirilen bir nesli zehirlemelerini istemezlerdi.

Seyahat rotalarına dönersek: Machu Picchu’dan sonra sıra Bolivya’daki Tiahuanaco’ya geldi. Ardından ise Tibet’teki Lhasa’ya. Oraya giriş yapmak çok zordu, çünkü “Görünmez Posta”da söylenenlere göre keşişlerle Çinli askerler arasında bir savaş vardı. Böyle bir savaşın nasıl olabileceğini hayal etmek zor olsa da herkes söylenenlere inanıyor ve sırf keşişlere ya da askerlere esir düşmek uğ-

runa uzun mu uzun yolculuklara girişmiyordu. Sonunda, dönemin önemli düşünürleri aynı yılın nisan ayında bir araya gelip gezegenin en mühim bilgelerinin Hindistan’da olduğunu açıklamışlardı. Böylece bütün dünyadan gençler bilgelik peşinde soluğu Hindistan’da almışlardı, sadece bilgelik için değil; öğretiler, gurular, fakirlik yeminleri, aydınlanmalar ve George Harrison’ın “My Sweet Lord” şarkısında seslendiği Krişna ile buluşmak için de...

Fakat “Görünmez Posta”, Beatles grubunun meşhur gurusu Maharişi Maheş Yogi’nin Mia Farrow’u baştan çıkarmaya ve cinsel ilişki kurmaya zorladığını haber verince işler değişti. Önceki yıllarda hep talihsiz aşk deneyimleri yaşayan Farrow, Hindistan’a Beatles’in davetlisi olarak gitmişti; belki de kötü karma gibi yakasından düşmeyen, cinsel travmalarına şifa bulmak için...

Ama görünüşe bakılırsa Mia Farrow, karmasını da John, Paul, George ve Ringo’nun yanına giderken beraberinde götürmüştü. Farrow’un anlattığına göre, meşhur gurunun mağarasında meditasyon yaptığı sırada adam üstüne çullanıp onu cinsel ilişkiye girmeye zorlamış. O sırada Ringo çoktan İngiltere’ye dönmüşmüş, çünkü karısı Hint yemeğinden nefret ediyormuş. Öncesinde Paul de aynı şekilde, bu yöntemlerle hiçbir yere varamayacağına kanaat getirerek inzivayı terk etmiş.

Dolayısıyla Maharişi’nin tapınağında gruptan sadece George ile John varmış. Mia gözyaşları içinde onlardan yardım isteyip başına gelenleri anlatmış. Olanları duyunca ikisi birden çantalarını toparlamaya başlamışlar. Ermiş hazretleri gelip neden toplandıklarını sorunca Lennon’ın cevabı kısa ve öz olmuş:

“Dibine kadar ermiş olan sen değil misin? Sen daha iyi bilirsin.”

1970 yılının Eylül ayında, dünyanın merkezi olma şerefi için yarışan iki mekân vardı: Londra'daki Piccadilly Circus ve Amsterdam'daki Dam Meydanı... 1970 yılının Eylül ayında uçak biletleri ateş pahası olduğundan uçakla seyahat ancak elit kesim için mümkündü. Gençlerden oluşan muazzam bir kitle içinse durum farklıydı. 1970 yılının Eylül ayında dünyaya kadınlar hükmediyordu... Genç hippî kadınlar demek belki daha doğru olur... 1970 yılının Eylül ayında herkesin paranormal güçleri vardı, olmayanlar da sahip olma yolundaydı...

1970 yılının Eylül ayında, yazarlık hayalleri kuran Paulo, özgürlük peşinde dünyayı dolaşırken Karla'yla karşılaşınca ikisinin de yaşamı kökten değişecekti; Peru'nun kayıp şehirleri, Brezilya'nın zindanları, Amsterdam'ın arka sokakları, İstanbul'un çarşıları bir bütünün parçaları haline gelecekti...

Paulo Coelho'nun kendi yaşamöyküsüne belki de en yakın eseri Hippî, başka bir dünyanın mümkün olduğuna inanan harişçel bir neslin arayış ve dönüşüm öyküsü.

 can

canpageinlari.com twitter.com/canpageinlari facebook.com/canpageinlari

15064 978-975-07-3795-1

9 789750 737985